

Het geheim van C.Bear

De avond viel. Het schip- of eigenlijk de Wasmand Express- lag stil in de woonkamerhaven. Bear zat in stilte naar de kaart te staren. Zijn ooglapje glansde in het zwakke licht van de schemerlamp.

“Wat is er, kapitein?” vroeg Oliver.

Hij zuchtte diep. “Scheepsjongen .. er is iets dat je moet weten. Iets dat ik verborgen heb gehouden .”

“Verborgen, voor mij?”

Hij knikte ernstig. “Zelfs een stoere piraat heeft zijn geheim.”

Hij stond op, trok zijn jas strak en keek Oliver recht aan.

*“Luister goed. Ik ben niet bang voor stormen. Niet voor kapers. Niet voor Kapitein Snorhaar. Maar..” Hij slikte.
“ik ben wel bang voor..?”*

Er viel een lange stilte. Oliver boog nieuwsgierig naar voren.

“..zeepbellen.”

“Zeepbellen?!” Oliver barstte in lachen uit. “ Daar ben jij bang voor?”

*“ **ARRR !**” gromde Bear. “Spot er niet mee! Zeepbellen zijn verraderlijk. Eerst zweven ze rustig.. en dan **PATS !** barsten ze uit elkaar. Niemand ziet het aankomen!”*

Alsof het lot hem wilde plagen, dwarrelde er precies op dat moment een klein belletje langs, ontsnapt uit de fles afwasmiddel die nog op het aanrecht stond.

Bear verstijfde, zijn ogen groot.

“Daar! Zie je het? Het komt dichterbij!”

Het belletje dreef langzaam omlaag. Oliver tikte er met zijn vinger tegen en het spatte zachtjes uiteen.

Bear sprong gillend achter de wasmand. "Het heeft me bijna te pakken gehad!"

"Je bent echt een rare piraat," zei Oliver hoofdschuddend.

"Een voorzichtige piraat," verbeterde Bear terwijl hij voorzichtig weer tevoorschijn kroop. "Maar vertel dit niet verder. Als de bemanning weet dat ik bang ben voor zeepbellen.. verlies ik mijn gezag."

Hij keek nog één keer rond, alsof er overal bellen opdoken. Toen rolde hij de kaart weer open.

"Maar," zei Bear vastberaden, "een echte kapitein laat zich niet tegenhouden. Morgen gaan we verder. Angst of geen angst, de schat moet van ons worden."

Zijn stem trilde een beetje, maar zijn blik was vastbesloten.

